

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2017. évi február hó 28. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

végzést:

A másodfokú bíróság a testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Szekszárdi Törvényszék 1.B.119/2015/17. számú ítéletét helybenhagyja.

Indokolás

A Szekszárdi Törvényszék a 2016. évi május hó 30. napján kelt 1.B.119/2015/17. számú ítéletével vádlottat 2 rendbeli, a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott, és a (3) bekezdése szerint minősülő testi sértés büntettének kísérlete, a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott, és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés vétsége, valamint a Btk.221.§ (1) bekezdésében meghatározott, és a (4) bekezdése szerint minősülő magánlaksértés büntette miatt halmazati büntetésül 2 év - végrehajtásában 5 évi próbaidőre felfüggesztett - szabadságvesztésre és 180 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1.000 forintban állapította meg és rendelkezett arról, hogy a 180.000 forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén 180 napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Megállapította, hogy a szabadságvesztést - végrehajtása esetén - börtönben kell végrehajtani és abból a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság a vádlott által a 2014. évi november hó 26. napjától a 2015. évi február hó 25. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés esetleges végrehajtása esetén beszámítani rendelte, továbbá rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a terheltet az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a sértett 1 sértett sérelmére elkövetett cselekménynek a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntette kísérletének megállapítása és a kiszabott büntetés súlyosbítása érdekében.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában a Be.363.§ (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalás kitűzésére és az igazságügyi orvosszakértő meghallgatására tett indítványt.

A másodfokú bíróság az ügyben nyilvános ülést tűzött ki, melyen az ügyész fellebbezését az írásbeli indítványtól eltérően a tényállás kisebb kiegészítése mellett kizárólag a büntetés súlyosítása végett

tartotta fenn. Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a szabadságvesztés végrehajtásának a felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzését indítványozta azzal, hogy az ítélet tábla a vádlottat a közügyek gyakorlásától tiltsa el.

A védő a nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ügyészi indítványban foglaltaknak megfelelően - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára - az iratok tartalma alapján mindössze azzal egészítette ki, hogy sértett² sértettnél a súlyosabb sérülés a kéz mozgató rendszerének, a hajlító inak sérüléseiben nyilvánulhatott volna meg (nyomozati iratok 577. oldalán található szakértői vélemény tartalma).

Az ekként kiegészített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az az egyező tartalmú bizonyítékok helytálló értékelésén alapul.

A bizonyítási eljárás lefolytatása a perrendi szabályoknak megfelelően történt meg, olyan részletességgel, hogy a felmerülő ténybeli és jogi kérdésekben megnyugtatóan állást lehetett foglalni. Ténymegállapításairól, a feltárt és összegyűjtött adatok tartalmi hitelességéről az elsőfokú bíróság meggyőző érveléssel adott számot, megválaszolva az egyes bizonyítékok elfogadásának vagy elvetésének az okát. Ekként az indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, az egymásra épülő, jól követhető szempontjai észszerűnek és támadhatatlannak bizonyultak.

Az elsőfokú bíróság értékelő tevékenységével, a logikus gondolkodás és az életszerűség követelményeit egyformán szem előtt tartó elemzésével a másodfokú bíróság mindenben egyetértett. A másodfokú eljárásban nem is támadott tényállás a vádlott vallomásán túlmenően a tanúk vallomásán és az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításain alapult. Kétségtelen tény, hogy az igazságügyi orvosszakértő a nyomozás során előterjesztett szakvéleményében sértett 1 sértett vonatkozásában nem zárta ki az életveszélyes sérülés bekövetkezésének a lehetőségét, a tárgyaláson történő meghallgatásakor azonban egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy az elkövetés eszköze nagyobb erőbehatás esetén lett volna csak alkalmas súlyosabb sérülés okozására, azaz a kis erőbehatás miatt ennél súlyosabb sérülés okozására nem lett volna lehetőség.

Helyesen járt el tehát az elsőfokú bíróság, amikor a szakértő által a tárgyaláson előterjesztett szakvéleményben foglaltakat fogadta el a tényállás megállapítása során.

Tekintettel arra, hogy a megállapított tényállás mentesnek mutatkozott az iratellenes megállapításoktól és a téves ténybeli következtetésektől is, az a sértett² sértett sérüléseire vonatkozó kiegészítést követően a Be.352.§ (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére.

A cselekmények minősítése is megfelelt a büntető anyagi jogszabályoknak.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor sértett 1 sértett sérelmére elkövetett cselekményt a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntetnének kísérleteként minősítette. Amint arra a másodfokú bíróság a fentiekben már utalt, az igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson előadott szakvéleménye alapján kétséget kizáró módon megállapítható volt, hogy sértett 1 sértett vonatkozásában az erőbehatás nagyságára figyelemmel súlyosabb sérülés okozása nem következhetett volna be. A tárgyi tényezők körében a végrehajtás módja és a használt eszköz önmagában adhat következtetési alapot a súlyosabb minősítés megállapítására. A konkrét esetben azonban az ítéletábra nem látott indokot annak megállapítására, hogy a vádlott tudata átfogta az életveszélyes sérülés keletkezésének lehetőségét. Ezt a megállapítást támasztja alá, hogy a kést csak kis erővel alkalmazva okozott sérülést. Az erő alkalmazása pedig akaratlagosan befolyásolható tényező. Hasonló jogi álláspontot foglalt el a Legfelsőbb Bíróság BH.2001.259. szám alatt közzétett eseti döntésében.

A büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel. A vádlott terhére további súlyosító körülményként kellett értékelni a halmazatban álló cselekmények kettőt meghaladó számát, valamint azt, hogy a terhére rótt testi épség elleni cselekményt részben volt élettársa sérelmére követte el.

Kétségtelen tény, hogy a vádlott volt már büntetve, elítélésére azonban utoljára 1996-ban került sor vagyoni elleni bűncselekmény elkövetése miatt. Így ezt csak nagyon csekély mértékben lehetett a vádlott terhére értékelni.

A büntetés kiszabása körében nem volt figyelmen kívül hagyható az sem, hogy a nyilvános ülésen őszintének mutakozó megbánó magatartást tanúsított.

Mindezen körülményeket értékelve és mérlegelve a másodfokú bíróság álláspontja szerint helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottal szemben megállapított szabadságvesztés végrehajtását a Btk.85.§ (1) és (2) bekezdéseiben írtak szerint öt év próbaidőre felfüggesztette. Az így kiszabott büntetés alkalmas a Btk.79.§-ában megfogalmazott célok elérésére, annak megváltoztatására nincs törvényes indok és lehetőség.

Nem volt tehát megalapozott a súlyosbítást célzó jogorvoslati kérelem.

Az elsőfokú bíróság rendelkezései minden tekintetben törvényesek voltak, ezért azokat a másodfokú bíróság a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Pécs, 2017. február 28.

Dr. Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr. Hudvágner András s.k. bíró

A Szekszárdi Törvényszék 1.B.119/2015/17. számú ítélete a Pécsi Ítéletábra Bf.III.45/2016/5. számú végzése folytán a 2017. évi február hó 28. napján jogerőre emelkedett és - fel nem függesztett részében - végrehajtható.

Dr. Tóth Sándor s.k.

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

a tanács elnöke